

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΝΤΙΝΑ

Γ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος).

— "Ε, αυτός είνε μπιτ καταλάθος, είντα μέσα μου, και γιά να γλυτώσω, ένα παιά μου μένει. Νά κάνω τόν τρελλό κι' εγώ!...

Μου φάνηκε σαν τόν Σπύρο τή Μελλά...

Δέν ξεφρότασα όμως νά εφαρμόσω τό σχέδιο αυτό, όταν μπάνει μέσα ένας ανώτερος τώρα άξιοματικός, καθώς τουλάχιστο φαινόταν, γιατί ό άλλος σηκώθηκε και ύποκλήθηκε εύσεβάστως μπροστά του...

— Λοιπόν, τί σκέπτεσαι; μέ ρώτησε ό Τουρκός άξιοματικός. — Σκέπτομαι ότι δέν καταλαβαίνω... τί μου λέτε, τού είντα.

— Δέν μου λές, τού λέω, άστεινέσσαι ή μήπως έχεις τρελλαθεί, όπως κι' ό κύριος από δω;

— Πώς σου ήρθε νά νομίζεις ένα τέτοιο πράγμα;

— Τί πώς μου ήρθε; άπάντησα. "Ο ένας μέ ρωτάει επότε θά κλέψουμε τή Ντίνα, ό άλλος: επότε γέννησε ή Ταϊτούς. Σεις μου λέτε γιά έγκλήματα έσχάτης προδοσίας. Τί θέλετε νά φαντασθώ κι' εγώ!...

— "Όποτε άρνεύσαι ότι έκάμεις έγγραφα ένοχοποιητικά;

— Και τούτο τί είνε, σε παρακαλώ;

— "Αρνούμαι διαρρηδην!

— Και βγάξει και μου δείχνει τά χαρτιά που μου πήσαν τόν πρωί, και μεταξύ τών άλλων, τó δγκώδες, πολυσελίδον, στενογραμμένο και άτυπογραφο δήγημα τού έξ' Άλεξανδρείας βαμβακεμπορέου που ληξιμόνησα στην τσέπη μου, άμα μου τó έδωκεν ή μακαρίτισσα Σβορώνου.

— Και ποιά άπ' όλα αυτά τά χαρτιά είνε τά ένοχοποιητικά; ρώτησα.

— "Ετούτο! μου είνε ό Τουρκός άξιοματικός και μοιδείε τά χειρόγραφα τού διηγήματος. "Εδώ, μου έτόνισε, ύπό διάφορα ψευδώνυμα και φράσεις συμβολικές καταστρώνεται óλόκληρο σχέδιο έλληνικής έπαναστάσεως, τής όποιας άταρχή ήταν ή Σάμος!...

— Αυτά έδώ ήσαν που σάς άνησούησαν;

— Αυτά!

— Άλλο τίποτε εκτός αυτών δέν ύπάρχει;

— "Όχι, πρós τó παρόν.

Τους έξηγήσα τότε περί τίνος έπρόκειτο, έπακαλέστηκα και τή μορφή τής Σβορώνου, τήν όπία είντα νά ρωτήσουν τηλεγραφικώς. "Επίσης τούδωσα νά καταλάβη ότι ή Ντίνα κι' ό "Ελληνες άξιοματικοί τού Ναυτικού ήσαν άσφαλώς ήρωες τού διηγήματος. Και πρόσθεσα:

— Μά αν ήσαν ένοχοποιητικά αυτά τά χαρτιά, θά τά έπαιωνα μαζί μου, βγαίνοντας στη Σμύρνη; Και γιατί;... Γιά νά μέ συλλάβετε;... Δέν θά τ' άφρινα εις τó βαπόρι;...

— Τό σκεφτήκαμε κι' έμεις αυτό γιά μιá στιγμή, μου είντε, αλλά νομίσασα ότι τά έφερες γιά νά τά παραδώσης στις έδώ έθνικές όργανώσεις τών "Ελλήνων.

— Καί ήταν άνάγκη νά φέρω χαρτιά γιά νά τά βρήτη; Δέν τους τά έλεγα προφορικώς;

— "Η λογική αυτή φαίνεται ότι τους έπεισε και κατέβηκαν όλοι κάτω. Σέ μιá ώρα ξαναένβηκαν επάνω.

— Είσαι έλεύθερος, μου είναν, νά φύγης από δω, αλλά όχι κι' από τή Σμύρνη. Θά σε πάμε σ' ένα ξενοδοχείο και θά μείνης ύπό έπιτήρησιν, ως νά διευκρινισθί τó πράγμα...

— Και θά μείνω γιά καιρό έδώ;

— "Εξαρτάται.

— Καλά, κι' αν δέν έχω χρήματα, γιά νά μείνω πολλόν καιρό στη Σμύρνη;

— Όλα σου τά έξοδα θά τά πληρώσουμε έμεις.

— Ποιοι έσείς;

— "Η "Οθωμανική Αυτοκρατορία.

— Όλα γενικώς;

— Όλα.

— Τις ακουούρ εντέρου. "Ο Θεός νά τήν παυχρονήη τήν "Οθωμανική Αυτοκρατορία! φώναξα.

Στό ξενοδοχείο — ήταν ένα επί τής προκυμαίας, αλλά δέν θυμούμαι δυστυχώς τ' όνομά του — μου έδηλάθη ότι είμαι έλεύθερος νά γυρίσω στην πόλι άνευόχλητα.

Πρώτη μου δουλειά λοιπόν ήταν νά πάω στό λιμάνι και νά κντάξω πός νά φύγω! Καθώς ένύταξα γιά τó βαπόρι, νά και βλέπω νά περνάη ένας καπετάνιος που έμοιαζε τού Σπύρου τού Μελλά και από πίσω του ένας ναύτης κι' ένα κορίνι, που έμοιαζε μέ κάποιον άλλο "Αθηναίο δημοσιογράφο.

— Βρε διάβολε, σκέφτηκα, τί είνε τούτο; Μήπως μέ γελάν τά μάτια μου! Γυρίζω λοιπόν πίσω και τους βγαίνω έμπρός.

Δέν είνχα κάνει λάθος. "Ηταν ό Μελλάς ό Σπύρος κι' ένας άλλος συνάδελφος, που δέν θυμούμαι τώρα τ' όνομά του. Περνούσαν σκεπτικοί και σοβαροί δίχως νά μέ κντάξουν.

Δέν έδίσταξα.

— Σπύρο! φωνάζω.

— Στάμ!

— Βρε τί είνε αυτά; Μήπως είνε Καρναβάλλια σήμερα;

— "Όχι, θά σου έξηγήσω, μου λέει. Τραβήξαμε και μες γιά τή Σάμο, αλλά ό Κοπάσης δέν μάζ έπέτρεψε νά βγούμε. "Ετσι ήρθαμε στη Σμύρνη, γιατί τó βαπόρι μας θά έπανε κι' έδώ. Φυσικά θέλησα νά βγω, γιά νά ιδώ τή Σμύρνη. "Από τους βαρυσήραδες όμως έμαθα τó δικό σου πάθημα! Νά βγω, ή νά μη βγω; Νά ρθώ στη Σμύρνη και νά μη βγω έξω θάσκαζα. Σμύρνη σου λέει ό άλλος: Συνεννοήθηκα τότε μέ τόν πλοίαρχο, ελληνικό βαπόρι τó δικό μας βλέπετε, τούτα τί δημοσιογραφικό δαμιόνο μέ τάραιε, τέτοιο δαμιόνο που δέν θά μπορούσε νά τó εξαγάγη ούτε ό Χριστός, και επί τέλους τόν κατάφερα νά μ' άφήση και νά βγω, ως τρίτος πλοίαρχος, μαζί μέ τόν συνάδελο έδώ, που μεταμφιέστηκε κι' αυτός σε ναύτη, και πήρε τó κορίνι γιά τά τρώφια. Και βγήκαμε.

— Και τώρα που θά πάμε;

— "Ως γνήσιοι ναυτικοί, στά Χιότικα, δ-

'Ο κ. Πρόξενος.

'Εδώ οι τάφοι τών νεκρών...

πως μου είχαν!

—Και τί θα κάνουμε εκεί;
—'Ως γνήσιο δημοσιογράφοι, θα πλουδάσουμε Κοινωνιολογία!...
'Εγώ θα ιδώ τις «χαμένες υπέρψεις» εκεί πέρα... 'Υπάρχουν «Μαύροι Άνθρωποι» κι' εδώ, όπως και στον Πειραιά, όπως και παντού...
Θυμάμαι κάτι θεώματα κυπαρίσσια, μαύρα, φωτισμαζόμενα από ξανα καθώς φεγγάρι που άσημονε τη φρού καθώς πηγαίναμε στο δρόμο μας.
'Επειτα κάτι Τούρκικα νεκροταφεία...
—'Εδώ είναι οι τάφοι των νεκρών κι' απ' εκεί των ζώντων! μου είχε ο Μελάς.

Την άλλη μέρα πήγα στο προξενείο.
—'Ερχομαι έμ μέρους εκείνου του δημοσιογράφου, τους είπα, που έχουνε στο εκαρακόλι.
—'Α, ναι, αλήθεια, καλά που με θυμήσατε, να στείλω να τον ελευθερώσω! μ' απάντησε ο πρόξενος.
—Περιττόν, τού είπα, γιατί... αυτοκτόνησε!
—Αυτοκτόνησε!... Γιατί;
—Γιατί ανέκαλιφθη ότι η Ντίνα ήταν ο Κωνσταντίνος, ότι η Ταϊτού Έκαμε νόθο με τόν φλογερό πολεμιστή και πώς σ' όλα αυτά ένεχόταν κι' εκείνος κι' ένας φιλολογών βαμβακέμπορος της 'Αφρικής...
—Μωρέ τί λέεις;
—'Αντίο!...

Σε δυό-τρεις μέρες ήρθανε από το εκαρακόλι στο ξενοδοχείο.
—Συγγνώμη, μου είπαν, που σέ ένοχώσαμε. Λάθος είχε γίνει!...
'Η μέρες, βλέπετε, είναι πονηρές πολύ. Πάρτε και το χειρόγραφο σας. Το άδησ-συνακό διήγημα...
—Σας το χαρίζω!
—'Οχι, όχι, για όνομα του Θεού, μās άρρώστησε ως που να μεταφραστή. Και πάλιν παρακαλούμε να μās συγχωρή-σης!... Λάθος!..
—Νά σας συγχωρήσω!... Το μεταφράσατε, είπατε, αυτό το διήγημα;
—Μάλιστα.
—Και το διάβασε ή αστυνομική ύπηρεσία;
—'Εββει!
—Τότε συγχωρηθήκατε!... Αυτή ή τιμωρία φτάνει, όχι μονάχα για την παρούσα, αλλά και 'για όλες τις περασμένες άμαρτίες σας...
ΤΕΛΟΣ

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΟ ΚΟΛΠΟΠΟΥ ΠΕΤΥΧΕ

Στην εφημερίδα μās γερμανικής πόλεως έδημοσιεύθη κάποτε ή έξής δήλω-σις εκ μέρους του αρχισυντάκτου:
'Πρό ήμερών άγοράσαμε από κάποιον ονομαζόλη της πόλεως μās ένα μπουκάλη κόκκινο κρασί. Με την πρώτη όμως δοκιμή απέδειχθη ότι το κρασί αυτό δεν ήταν παρά νερό με τεχνητή διάλυση οινόπνεύματος και διαφόρων άλλων χρωματιστικών ύλων. 'Εάν εντός είκοσιτεσσάρων ώρων ό έν λόγω ονομαζόλης δεν φέρει στα γραφεία της εφημερίδος μās ένα μπουκάλη κρασί, άνόθεντο όμως και από καθαρό μύδοστο καμωμένο, να εινε βέβαιος ότι στο αδριανό μας φύλλο θα δημοσιεύσουμε τ' όνομά του, προς μεγάλη βέβαια ζημία των συμφερόντων του.
Λίγες ώρες μετά την κυκλοφορία του φύλλου, στο όποιο έδημοσιεύετο ή παραπάνω δήλωση... «κατέφθασαν» στα γραφεία της εφημερίδος εκείνης καμιά έξηγτηριά μπουκάλη θαιμάσιο κρασί!
Πώς έγινε αυτό; 'Απλούστατα... Τό άμμητο κόλλο του αρχισυντάκτου είχε πιάσει. Διάφοροι ονοπαλαί που πωλούσαν νοθωμένο κρασί, νομίζοντας, καθένας χωριστά, πώς αυτούς άφορούσε ή δήλωση, έβουσαν να στείλουν στην εφημερίδα από μιά μπουκάλη θαιμάσιο κρασί.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—'Όπως βεβαιώνουν οι συλλέκται αυτογράφων, από όλους τους μεγάλους άνδρες της εποχής μās, εκείνοι που αποφεύγουν να δίνουν αυτόγραφα εινε κατά σειράν ό Πάπας, ό Μουσαλίν, ό άεροπόρος Λίντμπεργκ και ή Γκρέτα Γκάρμπο.
—'Ο μικροσκοπικώτερος άνθρωπος του κόσμου εινε ένας κάτοικος της Βοσνίας, του όποιου τό άνάστημα δεν υπερβαίνει τα 54 εκατοστά του μέτρου.
—'Ο λιλιπούτειος αυτός χωρικός διευθύνει ένα κτήμα και μολονότι πολλές φορές του έγιναν έλευστικώτατες προτάσεις να βγη στο θέατρο, άφνήθησε διαφρήθη.

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΙΣΙΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Ενα πνεύμα ανώτερο ποτέ δεν κυριαρχείται από τόν έρωτα.
Βίκτωρ Ούγκώ.
'Ο έρωας εινε ή ποιήσις των αισθήσεων.
Μπαλζάκ.
'Όταν ένας νέος παντρεύεται μιά νέα, ό Θεός παρευρίσκεται στο γάμο. 'Όταν ένας γέρος παντρεύεται μιά νέα, ό Θεός στέλνει από ψηλά την ειλολογία του. 'Όταν όμως ένας νέος παντρεύεται μιά γρηά, τότε ό Θεός ούτε παρευρίσκεται στο γάμο, ούτε στέλνει την ειλολογία του.
'Ιταλική παροιμία.
Τό χορίτσι εινε από μάλαμα, ή παντρεμένη από άσημ, ή μεσοκωπη από μπρούτζο κι' ή γρηά από μολύβι.
'Ισπανική παροιμία.
'Ο κόσμος έγινε για τους άνδρες κι' όχι για τις γυναίκες.
'Όσαορ Ουάιλντ.
'Η σεμνότης εινε τό όπλο της άμορφιάς, όπως τό άγκάθι εινε τό όπλο του ρόδου.
Μωπαίν.
'Η άγνότης της ψυχής και του χαρακτήρος εινε ή μεγαλύτερη δόξα για μιά γυναίκα.
Κάρμεν Σύλβα.
'Αν ό έρωτας εινε ή ευωδία του άνθους της νεότητος, ή φίλια εινε τό χρώμα του.

Άμαρτίνοσ.
Μέσα στον έγκέφαλο της κακής γυναί-κός υπάρχει δηλητήριο όζιάσ.
'Αρχαίο γνομικό.
'Ο έρωτας εινε ένα λάθος που βασανίζει μονάχα την ψυχή που τό αισθάνεται.
Δημόκριτοσ.
'Όποιος παντρεύεται πρέπει νάχη δυό κεφάλια, άλλωτίως δεν θα μπορέση να τά βγάλη πέρα.
Ταλλεϋράνοσ.
'Η σύζυγοσ εινε ένας έφιάλτης πανταχού παρών.
'Αρχαίο γνομικό.
'Η ήδονή μπορεί ν' άγοραστή, ή ευτυχία όμως δεν πουλιέται ποθενά.
'Αλ. Δουμās.
'Η γυναίκες αγαπούν με την άκοή, όπως ή άνδρες αγαπούν με την δραση—εάν βέβαια αγαπούν.
'Όσαορ Ουάιλντ.
'Η καρδιά κατέχει τό μυστικό της ζωής όταν ξεροί να λησμονή.
Άμαρτίνοσ.
'Η άμορφιά εινε όφελιμη όσο και τά άλλα πράγματα που γενικώς θεωρούνται όφελιμα, ίσως μάλιστα και περισσότερο από αυτά.

Βίκτωρ Ούγκώ.
'Η καρδιά έχει κι' αυτή μιά λογική. 'Η λογική του μυαλού όμως δεν την αναγνωρίζει.
Λοδμυκ.
'Η γυναίκα φαίνεται από τό ρουχο που φορεί.
Γαλλική παροιμία.
'Ο έρωτας έρχεται στις καρδιές μās ποτέ άν δάκρυ τ' ούσανού και ποτέ άν σπία της καλώσεως, ποτέ για να μās δροσίση και ποτέ για να μās κάμη.
Μπαλζάκ.
'Η γυναίκα εινε ένα λουλούδι που μονάχα κάτω από τη σκιά μπορεί να αναπτυχθή και να ευωδιάση.
Πιέορ Λοτί.
'Ο έρωσ κρατάει στο ένα του χέρι τη φλόγα της ζωής και στο άλλο την τέφρα του θανάτου.
Μωρίς Μπαρέσ.
Τόσο όρασο εινε τό δάκρυ στο μάτι της άμορφιάς, ώστε κι' ό έρωσ δεν τολμά να τό σφογγίση μ' ένα του φίλημα.
Κλαρετί.
'Όλα τά έργα του Θεού έγιναν για να εξυπηρετήσουν τόν έρωτα.
'Αλ φόνος Ντουντέ.
'Η καρδιά του άνθρώπου μοιάζει με θερμοκήπιο όπου αναπτύσσονται όλα τά λεπτότατα άνθη των αισθημάτων.

Εύγ. Σύη.
Οί σοβαροί και μελαγχολικοί άνθρωποι γίνονται σοβαρότεροι και μελαγχολικώτεροι μ' εκείνο που κάνει έλαφρούς τους άλλους: Με τόν έρωτα δηλαδή και με τό μίσοσ.
Φρείδ. Νίτσε.
'Ο έρωσ εινε αρχιτέκτων του σύμπαντοσ.
'Αλ. Ντουντέ.

Τό καλύτερο, τ' όραιότερο, τό πρακτικώτερο και τερπνότερο δώρο για τις γιεριές
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΤΟΥ 1933
130 σελίδες πλούσια εικονογραφημένες και με πλούσια ύλη.
Δραχμαί 25.